

Nikolas og den glødende snebold

Et spændende juleeventyr
med 24 kapitler

En trist begyndelse

Nikolas vågnede tidligt den første december morgen i sin lille nissehule dybt inde i skoven. Normalt ville denne dag være fyldt med spænding og glæde, men noget føltes anderledes. Der var stille – alt for stille. Snefnuggene udenfor faldt tungt og langsomt, og den sædvanlige duft af gran og friskbagte pebernødder manglede.

Han satte sig op i sin varme seng og klæde sig i skægget. "Det er mærkeligt," mumlede han for sig selv. "Hvor er julestemningen blevet af?" Han rejste sig og gik hen til vinduet. Skoven, der normalt glitrede i sneens refleksion, så grå og trist ud. Ingen spor af de glade dyrefodspor, der plejede at pryde skovbunden. Selv snefeernes små huse virkede mørke og tomme.

Nikolas sukkede og trak sin røde frakke på. Han besluttede sig for at gå en tur for at undersøge, hvad der kunne være galt. Han kunne ikke lade være med at spekulere: Kan det virkelig passe, at julestemningen er væk? Han gik forbi sine naboer, de små mus og eger, der normalt hilste ham med julehilsener, men i dag sad de bare stille og så triste ud.

"Godmorgen, Nikolas," sagde en gammel ugle, der sad på sin gren og strakte sine vinger. "Noget føles forkert i år, ikke sandt? Jeg har ikke hørt én eneste julesang fra landsbyen endnu." Uglen lagde hovedet på skrå og så alvorligt på ham.

"Du har ret," svarede Nikolas. "Jeg forstår det ikke. Det er, som om julens glæde er blevet væk."

Uglen nikkede langsomt. "Hvis nogen kan finde ud af det, er det dig, Nikolas. Du er jo skovens bedste nisse."

Nikolas følte sig en smule stolt, men også nervøs. Hvis julestemningen virkelig var forsvundet, kunne det få store konsekvenser – ikke kun for skoven, men for hele verden. Han vidste, at han måtte gøre noget. Med beslutsomme skridt gik han tilbage til sin hule og fandt sin gamle lædertaske frem. Hvis han skulle redde julen, måtte han starte rejsen med det samme.

Mens han pakkede sin taske med kiks, granbær og sin lille, magiske nissebog, mærkede han en lille gnist af håb. Hvis nogen kan finde julestemningen igen, så er det mig, tænkte han og smilede for sig selv.

Og med det begyndte Nikolas sin magiske rejse mod at finde den forsvundne juleglæde.

Julemandens besked

Nikolas havde pakket sin taske og var netop ved at tage sine varmeste støvler på, da det bankede svagt på døren til hans hule. Det var underligt, for ingen plejede at besøge ham så tidligt. Han åbnede døren forsigtigt og så et lille rensdyr, som stod og pustede i kulden. På ryggen bar det en rød sæk, der så ud til at være lidt for stor til det lille væsen.

"Du må være fra Julemanden!" udbrød Nikolas, da han genkendte det lille rensdyr, som hed Fnug. "Hvad bringer dig her så tidligt?"

Fnug nikkede ivrigt og bukkede sig, så Nikolas kunne tage den røde sæk. Nikolas åbnede den forsigtigt og fandt et sammenrullet brev, der var forseglet med Julemandens gyldne stempel. Hans hjerte bankede hurtigt, mens han brød forseglingsen og foldede brevet ud.

Kære Nikolas,

Jeg skriver til dig med en vigtig bøn. Noget forfærdeligt er sket: Juleglæden er ved at forsvinde, og jeg frygter, at mange ikke vil mærke julens magi i år. Gaverne, sneen og lysene kan ikke skabe glæde alene. Det er, som om folk har glemt, hvad julen handler om – nærvær, kærlighed og små, magiske øjeblikke.

Jeg har brug for din hjælp. Som en af mine mest betroede nisser ved jeg, at du kan finde en måde at bringe glæden tilbage. Start i skoven, og følg sporene derfra. Husk: Det er ikke de store ting, men de små handlinger, der tænder julens gnist.

Held og lykke, min ven. Hele verden har brug for dig.

*Din ven,
Julemanden*

Nikolas foldede brevet sammen og satte sig i sin stol. Det, han havde frygtet, var sandt. Julen var i fare, og Julemanden havde valgt ham til at redde den. Han mærkede en blanding af ære og uro – opgaven virkede enorm.

Han kiggede op på Fnug, der nysgerrigt stod og ventede. "Du må være kommet langvejsfra, lille ven," sagde Nikolas og fandt en skål med havre til det trætte rensdyr. "Du og jeg har begge gjort os klar til noget stort, ikke?"

Fnug prustede som svar, og Nikolas vidste, at han ikke længere kunne tøve. Han pakkede brevet omhyggeligt ned i sin taske og trak sin røde frakke tættere om sig. "Hvis juleglæden er ved at forsvinde, må jeg finde ud af hvorfor – og jeg må starte nu."

Med det tog Nikolas sit første skridt ud i den kolde morgen, fast besluttet på at genoprette julens magi, koste hvad det ville.

En magisk rejse begynder

Nikolas trådte forsigtigt ind i landsbyen, men han kunne næsten ikke tro sine egne øjne. Det plejede at være et sted fyldt med liv og glæde i december. Gaderne skulle have været pyntet med glitrende lyskæder, og børnene skulle have løbet rundt i sneen og leget med deres rødmossede kinder. Men i stedet var gaderne mørke, og en tung stilhed lå som et tæppe over byen.

Han standsede foran bageriet, hvor han altid havde elsket at stoppe op og nyde duften af nybagte småkager. Men i dag var der ingen duft af honningkager eller krydderier. Bagermester Hansen stod bag disken og kiggede trist ud ad vinduet. Nikolas bankede forsigtigt på ruden.

"Goddag, Bagermester Hansen!" sagde Nikolas med sin varmeste stemme. "Hvor er alle julekagerne henne? Jeg havde glædet mig til duften af dine berømte honninghjerter!" Bagermesteren sukkede og skubbede sin gamle hue tilbage. "Åh, Nikolas, jeg har ikke haft tid til at bage i år. Folk bestiller næsten ingenting længere, og jeg har mistet lysten til at pynte vinduet eller tænde ovnen. Der er ingen, der virker glade for julen længere."

Nikolas mærkede en tristhed brede sig i sit lille nissehjerte. Hvordan kan det være, at ingen glæder sig til jul længere? tænkte han. "Bare vent, Bagermester Hansen. Jeg er sikker på, vi snart kan bringe julestemningen tilbage!" sagde Nikolas optimistisk og vinkede farvel.

Han besluttede, at hans næste stop skulle være skolen, hvor børnene plejede at samles om en stor grantræspyntning. Men da han nåede dertil, var legepladsen tom, og juletræet, som normalt var pyntet med hjemmelavede guirlander og stjerner, stod bart og ensomt midt på pladsen. Nikolas gøs. Noget måtte gøres.

I sin lille taske havde han den magiske nissebog, som han altid brugte, når han mødte udfordringer. Han satte sig på en bænk og slog op på første side. Bogen glimtede svagt, da han åbnede den, og ordene formede sig som af sig selv: "Juleglæden findes ikke i ting – den findes i hjertet. Find nogen, der husker glæden, og lyt til deres historie."

Nikolas lukkede bogen og rejste sig med en fornyet beslutsomhed. Jeg må finde nogen, der stadig tror på julens magi, tænkte han. Hans næste skridt blev at opsøge snefeerne, som boede dybt inde i skoven. De var kendt for deres evne til at sprede lys og glæde, når mørket truede.

Med tasken over skulderen satte Nikolas kurs mod skoven, klar til at finde hjælp i sin søgen efter den forsvundne juleglæde.

Mødet med snefeerne

Nikolas vandrede dybere ind i skoven, hvor træernes grene dannede en beskyttende baldakin af sne. Her var luften anderledes – køligere og fyldt med en svag duft af frost og magi. Han havde ikke besøgt snefeerne i mange år, men han vidste, at hvis nogen kunne hjælpe ham med at forstå, hvorfor juleglæden var forsvundet, så var det dem.

Efter en tid nåede han frem til Glimmerlysningen, et sted hvor snefnuggene aldrig ramte jorden, men i stedet svævede som små stjerner i luften. Midt i lysningen stod et stort træ af iskrystal, der funkede som tusind diamanter. Nikolas trak vejret dybt og klappede tre gange på sin nissebog – det hemmelige tegn for at tilkalde snefeerne.

Et øjeblik var der stille, men så hørtes en fin klokkeklang, som om nogen spillede på bittesmå glasinstrumenter. Ud fra træets glitrende skygger svævede snefeerne frem. De var små som mus, med vinger der lignede frostblomster og havde kjoler lavet af iskrystaller. Deres leder, Fea Frost, svævede tættere på og kiggede på Nikolas med et alvorligt blik.

"Nikolas," sagde hun med en stemme, der lød som sne, der knirkede under et par fødder.

"Det er længe siden, vi har set dig. Hvorfor har du opsøgt os i dag?"

Nikolas bukkede høfligt. "Fea Frost, julestemningen er ved at forsvinde, og jeg forstår ikke hvorfor. Selv landsbyen er stille, uden lys, musik eller glæde. Julemanden har bedt mig om hjælp, og jeg håbede, at I måske kunne give mig et spor."

Fea Frost nikkede alvorligt og svævede rundt i en cirkel, mens hun samlede sine tanker. "Det, du beskriver, har vi også bemærket," sagde hun. "Snefnuggene danser ikke som før, og selv stjernerne på himlen skinner mindre klart end de plejer. Juleglæden er svækket, fordi mange mennesker har glemt, hvad den betyder."

Nikolas nikkede. "Men hvordan finder jeg ud af, hvad der er galt? Hvordan kan jeg hjælpe dem med at huske?"

Fea Frost svang sin stav, og små iskrystaller begyndte at forme sig i luften. "Du må begynde med børnene," sagde hun. "Deres hjerter er fyldt med håb og fantasi. Hvis du kan genoplive deres glæde, vil den brede sig som ringe i vandet."

Med et vink fra sin stav fremtryllede hun en lille snebold, der glødede svagt. "Denne snebold er magisk. Den vil lyse stærkere, når du er tæt på nogen, der stadig har juleglæde i deres hjerte. Find dem, lyt til dem, og hjælp dem med at sprede glæden videre."

Nikolas tog snebolden med stor forsigtighed og takkede snefeerne. "Jeg vil gøre mit bedste," lovede han.

Da han forlod Glimmerlysningen, mærkede han snebolden varme i sin hånd. Der er stadig håb, tænkte han, og med fornyet beslutsomhed satte han kurs mod landsbyen igen, klar til at finde det første barn, der kunne hjælpe ham med at tænde juleglæden.

Den lille pige med det store hjerte

Nikolas vendte tilbage til landsbyen med den magiske snebold i sin lomme. Den glødede svagt, som om den ledte ham mod det rette sted. Han fulgte sneboldens lys, der blev stærkere, jo tættere han kom på et lille, gammelt hus for enden af en snedækket vej. Huset så slidt ud, men vinduerne var pyntet med hjemmelavede papirstjerner og små tegninger af juletræer.

Nikolas bankede forsigtigt på døren, og kort efter blev den åbnet af en lille pige med mørke fletninger og røde kinder. Hun kiggede overrasket op på ham.

"Goddag," sagde Nikolas med sin blideste stemme. "Jeg hedder Nikolas, og jeg leder efter nogen, der stadig tror på julens magi. Må jeg komme ind?"

Pigen nikkede ivrigt og trak ham indenfor. Huset var beskedent, men fyldt med varme og duften af noget, der kunne være varm kakao. "Jeg hedder Ella," sagde hun. "Er du en rigtig nisse?"

Nikolas lo mildt. "Ja, det er jeg. Og jeg har brug for din hjælp." Han tog snebolden frem, som nu glødede stærkere end før. "Denne snebold har ført mig til dig. Den fortæller mig, at du stadig har juleglæde i dit hjerte. Hvordan kan det være, når alt omkring os virker så trist?"

Ella tænkte sig om og trak på skuldrene. "Jeg ved ikke... Jeg elsker bare julen. Ikke fordi jeg får gaver, men fordi jeg kan lave ting til andre. Jeg har lavet tegninger til min mor og min lillebror. De bliver så glade, når jeg giver dem noget."

Nikolas satte sig på en skammel og lyttede. "Så det gør dig glad at gøre andre glade?"

Ella nikkede ivrigt. "Ja! Julen handler om at være sammen og gøre noget godt for hinanden, ikke? Selv når vi ikke har så meget, kan vi stadig dele. Min mor siger altid, at et smil eller en lille tegning kan gøre en stor forskel."

Nikolas mærkede snebolden blive endnu varmere i sin hånd, og han kunne ikke lade være med at smile. "Du har ret, Ella. Det er præcis det, julen handler om. Og jeg tror, du kan hjælpe mig med at minde landsbyen om det."

"Hvordan kan jeg hjælpe?" spurgte Ella med store øjne.

"Start med at dele din glæde," sagde Nikolas. "Vis andre, hvad du gør, og hvordan du spreder julestemning. Måske vil de følge dit eksempel."

Ella tænkte sig om og løb så hen til sin lille skrivepult. Hun samlede sine tegninger og begyndte at finde flere farver frem. "Jeg vil lave tegninger til alle i landsbyen!" sagde hun ivrigt.

Nikolas følte en varme i sit hjerte. "Du er fantastisk, Ella. Med din hjælp er jeg sikker på, at juleglæden snart vil vende tilbage."

Mens Ella tegnede, gik Nikolas videre, snebolden i hånden, klar til at finde flere hjerter, der kunne lyse op i mørket.

Landsbyen uden lys

Nikolas fortsatte sin rejse gennem landsbyen, med snebolden trygt placeret i sin lomme. Den glødede stadig svagt, og ikke nær så kraftigt som hos Ella. Han spejdede rundt og lagde mærke til, hvordan byen var helt uden julelys. De små lygtepæle, der tidligere var pyntet med gran og røde bånd, stod nu helt uden pynt. Ikke engang husenes vinduer havde de sædvanlige lyskæder, der plejede at skinne som små stjerner.

Han standsede foran byens torv, hvor der normalt stod et stort juletræ pyntet med kugler og lys, omgivet af boder, der solgte brændte mandler og varm gløgg. Nu var pladsen tom, kun dækket af et tyndt lag sne. En enkelt gammel lyskæde hang slapt fra en træstub og blinkede svagt som et glemt håb.

I det fjerne så Nikolas en skikkelse komme gående. Det var en ældre mand med en tung frakke og en lanterne i hånden. Han genkendte straks manden som Peter, landsbyens lysmester – en trofast sjæl, der plejede at sørge for, at alle lysene blev tændt i december. "Goddag, Peter!" sagde Nikolas og vinkede. "Hvorfor er der ingen lys i år? Hvad er der sket med torvet og det store juletræ?"

Peter sukkede tungt og satte lanternen ned. "Åh, Nikolas, folk har mistet lysten til at pynte op. De siger, det ikke giver mening, når ingen rigtig fejrer jul længere. Jeg plejede at tænde lysene for dem, men nu føles det, som om ingen lægger mærke til dem alligevel." Nikolas rystede på hovedet. "Men lysene er vigtige, Peter. De bringer håb og glæde, især i den mørkeste tid. Har du prøvet at tænde dem, selvom folk ikke beder dig om det?" Peter trak på skuldrene. "Hvem skulle bemærke det? Ingen kommer længere herved på torvet."

Nikolas tænkte et øjeblik og trak snebolden frem. Den begyndte at gløde lidt stærkere. "Måske er der nogen, der vil lægge mærke til det. Lad os prøve at tænde lysene sammen. Bare for at se, hvad der sker."

Peter tøvede, men Nikolas' varme smil smittede. Sammen gik de rundt i landsbyen og begyndte at tænde lygterne én efter én. Hver gang en lanterne blev tændt, føltes det, som om mørket blev lidt mindre tungt. Torvet begyndte at lyse op, og selv det gamle juletræ virkede mere levende med det svage lys fra de omkringliggende lamper.

Da de var færdige, stod de midt på torvet og betragtede deres arbejde. Nikolas så en kvinde i en af de nærliggende huse kigge ud ad vinduet og smile svagt. Hun pegede, og snart var der flere, der samlede sig på torvet for at se lysene.

"Se," sagde Nikolas blidt til Peter. "Lysene betyder mere, end du tror. De kan være det første skridt til at bringe glæden tilbage."

Peter nikkede langsomt og smilede for første gang i lang tid. "Måske har du ret, Nikolas. Måske er det ikke for sent at tænde lyset i folks hjerter."

Nikolas gik videre med en følelse af håb, mens snebolden i hans lomme glødede lidt stærkere.

En glemt sang

Nikolas fortsatte gennem landsbyen, hvor lyset nu begyndte at vende tilbage, takket være Peter. Snebolden i hans lomme glødede svagt, og han vidste, at der stadig var mere at gøre.

Da han nærmede sig skolen, bemærkede han, at legepladsen lå øde hen. Sneen var uberørt, og det store, bare juletræ midt på legepladsen så endnu mere ensomt ud.

Han gik langsomt hen mod skolen og kiggede ind ad vinduerne. Indenfor sad en flok børn ved deres skrivepulte, mens en lærer læste op fra en bog. Normalt ville børnene på denne tid af året synge julesange og pynte det store juletræ udenfor, men der var ingen tegn på juleglæde eller forberedelser.

Nikolas trådte ind ad døren, og børnene kiggede op. Deres ansigter lyste op ved synet af den lille nisse, der stod i døråbningen med sin røde hue og venlige smil.

"Goddag, børn!" sagde Nikolas muntert. "Jeg kunne ikke undgå at lægge mærke til, at der er stille her. Hvorfor synger I ikke julesange?"

Børnene kiggede på hinanden, før en lille dreng rakte hånden op. "Vi plejede at synge sange, men ingen gør det længere. Ingen har tid til at lære os dem, og nogle siger, at julen ikke er som før."

Nikolas satte sig på kanten af lærerens skrivebord og kiggede på dem med varme i øjnene.

"Vidste I, at julesange er som små magiske besværgelser? Når vi synger dem, spreder de glæde og får selv de koldeste vinterdage til at føles varme."

Børnene spidsede ører, og Nikolas tog sin nissebog frem. Han bladrede, indtil han fandt en gammel, slidt side. "Denne sang er en af de første julesange, jeg lærte," sagde han og begyndte at nynne en melodi. Hans stemme var blid og varm, og børnene lyttede fortryllet, da han begyndte at synge teksten "På loftet sidder nissen med sin julegrød..."

Efter første vers opfordrede han børnene til at synge med. I starten tøvede de, men snart lød deres stemmer højt og klart gennem klasselokalet. Deres smil blev større for hvert ord, og den glæde, Nikolas havde savnet, begyndte at fylde rummet.

Da sangen sluttede, klappede børnene begejstret. En pige rejste sig og pegede mod det tomme træ udenfor. "Kan vi pynte træet og synge sangen for hele landsbyen?" spurgte hun ivrigt.

Nikolas nikkede. "Det er en vidunderlig idé. I kan være dem, der bringer sangen og julens magi tilbage til alle."

Børnene løb ud for at finde pynt, og snart var træet fyldt med stjerner, kugler og guirlander, mens deres klare stemmer fyldte vinterluften. Snebolden i Nikolas' lomme glødede kraftigt nu – han vidste, at han var et skridt tættere på at genoplive juleglæden.

8. december - Nissens glemte opskrift

Den klare sang fra børnene havde fyldt luften med glæde, men Nikolas vidste, at han stadig havde meget arbejde foran sig. Snebolden i hans lomme glødede varmt, men ikke så kraftigt som han havde håbet. Noget manglede stadig. Han satte kurs mod bageriet, hvor Bagermester Hansen var i fuld gang med at inspicere sine tomme hylder.

"Goddag igen, Bagermester Hansen!" sagde Nikolas og hævede sin nissehue. "Hvordan går det med bageriet?"

Bagermesteren sukkede dybt. "Det går stadig ikke så godt, Nikolas. Folk køber ikke brød eller kager som før. Jeg tror, at julens søde dufte er ved at forsvinde fra landsbyen."

Nikolas smilede og klappede Hansen på skulderen. "Jeg har måske en løsning! Hvad hvis vi bringer duften af jul tilbage? Har du nogensinde prøvet at bage de gamle nissehonningkager?"

Hansen rynkede panden og rystede på hovedet. "Nissehonningkager? Nej, jeg har aldrig hørt om dem."

Nikolas trak sin lille nissebog frem. "De er magiske! De fylder luften med duften af jul og får folk til at smile, bare de dufter dem. Opskriften er her." Han bladrede forsigtigt i bogen og viste Hansen en gulnet side med opskriften.

Hansen læste opskriften og hævede et øjenbryn. "Dej med honning, krydderier og lidt nissestøv? Hvad er det?"

Nikolas lo. "Nissestøv er bare en hemmelig blanding af kærlighed og tålmodighed. Hvis du bager dem med glæde, bliver de helt perfekte."

Hansen tøvede, men nikkede så. "Lad os prøve."

Sammen gik de i gang i det lille bageri. Hansen æltede dejen, mens Nikolas tilføjede et drys af de fineste krydderier og hjalp med at forme kagerne. Ovnens varme fyldte rummet, og snart begyndte en sød og krydret duft at sprede sig i bageriet.

Mens kagerne bagte, bankede en kvinde forsigtigt på døren. "Hvad er det, der dufter så dejligt?" spurgte hun og stak hovedet ind.

Nikolas smilede. "Det er duften af jul, min dame. Kom ind og smag!"

Hansen tog kagerne ud og serverede dem for kvinden, som tog en bid. Hendes øjne lyste straks op. "De smager som jul!" udbrød hun.

Snart spredte rygten sig, og flere landsbyboere samledes foran bageriet for at få en smagsprøve. Nikolas bemærkede, hvordan snebolden i hans lomme begyndte at gløde endnu stærkere.

"Se, Hansen," sagde Nikolas. "Du har ikke bare bagt kager. Du har givet folk en grund til at samles og dele glæden ved julen."

Hansen smilede bredt. "Måske er der håb for julen alligevel."

Nikolas gik videre med en ny gnist af håb i sit hjerte. Duften af honningkager fulgte ham, og han vidste, at han var på rette vej mod at genoplive juleglæden.

Julens hemmelighed

Med duften af honningkager hængende i luften fortsatte Nikolas sin færd gennem landsbyen. Snebolden i hans lomme glødede svagt, og han vidste, at han stadig manglede en vigtig brik i puslespillet om den forsvundne juleglæde. Mens han gik, opdagede han en gammel, lille hytte i udkanten af byen. Hytten var omgivet af et højt stengærde, og en tynd røgstribe steg op fra skorstenen.

Nikolas huskede, at denne hytte tilhørte den gamle nissefortæller, Frida, som vidste alt om julens gamle hemmeligheder og traditioner. Hvis nogen kunne give ham svar, måtte det være hende.

Han bankede på døren, og kort efter blev den åbnet af en ældre nisse med sølvgråt hår og runde briller, der balancerede på næsetippen. "Nikolas! Hvad bringer dig her i denne travle tid?" spurgte Frida med et varmt smil.

"Julestemningen er ved at forsvinde," forklarede Nikolas. "Julemanden har bedt mig om at finde ud af hvorfor, men jeg har brug for din hjælp. Jeg forstår ikke, hvad der er sket."

Frida nikkede og lukkede ham ind i sin lune stue, hvor en pejs knitrede, og hylderne bugnede af gamle bøger. Hun pegede på en stol, og Nikolas satte sig. "Det er et godt spørgsmål, Nikolas," sagde Frida og fandt en gammel bog frem fra en støvet hylde.

"Julestemningen er ikke noget, der bare kommer af sig selv. Den skabes af de små ting, vi gør for hinanden." Hun slog bogen op på en side fyldt med håndskrevne noter. "Engang troede alle på julens magi, fordi de forstod dens hemmelighed. Jul handler ikke kun om gaver eller pynt, men om at dele, hjælpe og give uden at forvente noget til gengæld."

Nikolas lænede sig frem. "Men hvorfor er folk holdt op med at huske det?"

Frida trak på skuldrene. "Måske fordi de er blevet travle. Måske fordi de tror, at magien er noget, der sker af sig selv. Men magien lever i os alle – den skal bare vækkes."

Hun rejste sig og hentede en lille glaslanterne, der stod på kaminhylden. Inde i lanternen glimtede et svagt lys. "Dette er Hjerteflammen," sagde hun. "Den tændes, når folk gør noget godt for hinanden. Hvis du vil bringe juleglæden tilbage, så hjælp folk med at genopdage denne flamme i deres egne hjerter." Nikolas tog lanternen med stor forsigtighed. "Tak, Frida. Jeg vil gøre mit bedste."

Da han forlod hytten, mærkede han snebolden gløde varmere end før. Nu forstod han, at hemmeligheden bag julen var enkel: Glæde og magi opstod, når mennesker delte deres hjerte med hinanden.

Med Hjerteflammen i hånden og en fornyet beslutsomhed fortsatte Nikolas sin rejse for at tænde lys i landsbyens hjerter.

Et træ uden pynt

Med Hjerteflammen lysende svagt i sin hånd begav Nikolas sig tilbage til landsbyens torv. Der, midt på pladsen, stod det store juletræ – bart og ensomt under den grå vinterhimmel. Sneen havde lagt sig som et tyndt tæppe omkring det, men uden pynt eller lys så det kun ud som en skygge af sin sædvanlige juleglæde.

Nikolas stillede sig foran træet og betragtede det. "Du ser ensomt ud, min ven," mumlede han og rørte forsigtigt ved den nederste gren. "Men bare vent – vi skal gøre dig smukt igen." Mens han stod og tænkte, kom en lille pige løbende hen mod ham. Det var Ella, som han tidligere havde mødt. Hun bar en stor stjerne af gyldent papir i hænderne, som hun havde foldet selv. Hendes kinder var røde af kulden, men hendes smil lyste som solen.

"Se, Nikolas!" sagde hun stolt og holdt stjernen op. "Jeg har lavet denne til træet. Det kan ikke stå der uden pynt – det ser så trist ud."

Nikolas smilede varmt til hende. "Den er perfekt, Ella. Men et juletræ har brug for mere end én stjerne. Tror du, vi kan få andre til at hjælpe os?"

Ella nikkede ivrigt. "Jeg kender nogle børn, der vil elske at være med!"

Inden længe var Ella tilbage med en flok børn, hver med noget, de havde lavet. Der var papirguirlander, små flettede hjerter, stjerner og glitrende kogler. Nogle havde endda fundet bånd og klokker, som de havde gemt fra tidligere år.

Nikolas hjalp dem med at hænge pynten op på træet. Gren for gren begyndte træet at vågne til live. Børnene grinede og konkurrerede om, hvem der kunne nå de højeste grene. Nikolas brugte lidt af sin magi til at få stjernen til at skinne ekstra klart, da Ella satte den på toppen.

Da træet var pyntet, begyndte folk i landsbyen at samle sig omkring det. Nogle kom ud fra deres huse, andre stoppede deres gøremål for at se, hvad der foregik. Nikolas bemærkede, hvordan de begyndte at smile, da de så træet stråle midt på torvet.

"Det er det smukkeste træ, vi har haft i årevis!" sagde en ældre dame.

Ella kiggede op på Nikolas. "Tror du, folk husker julens magi nu?"

Nikolas smilede og tog Hjerteflammen frem, som nu lyste kraftigere end før. "Dette er kun begyndelsen, Ella. Men I har gjort en stor forskel i dag."

Mens landsbyen begyndte at samles omkring træet, mærkede Nikolas, at snebolden i hans lomme glødede næsten lige så kraftigt som Hjerteflammen. Glæden var begyndt at spire, og han vidste, at julestemningen langsomt, men sikkert, var på vej tilbage.

En stjerne på himlen

Efter den travle dag med at pynte juletræet og bringe smil tilbage til landsbyens torv, var Nikolas træt, men tilfreds. Han gik gennem landsbyen, hvor vinduerne nu begyndte at gløde svagt af levende lys. Snebolden i hans lomme var varm, og Hjerteflammen i hans hånd lyste stabilt. Det føltes, som om julens magi langsomt var ved at vende tilbage.

Han satte sig på en bænk for at nyde den stille vinteraften. Sneen faldt blidt, og himlen over ham var mørk og klar. Pludselig fangede en enkelt lysende stjerne hans blik. Den lyste stærkere end de andre, som om den kaldte på ham.

Nikolas lagde hovedet på skrå og smilede. "Det minder mig om den gamle legende om Juleaftenstjernen," mumlede han for sig selv.

Han havde næsten glemt historien, men som han sad der, kom minderne tilbage. Legenden fortalte om en stjerne, der kun lyste klart i juletiden, når folks hjerter var fulde af håb, glæde og kærlighed. Stjernen var et tegn på, at juleglæden levede videre.

Mens han betragtede stjernen, kom Ella løbende hen til ham. Hun havde sine vanter og hue på og pustede små skyer af ånde i den kolde luft. "Nikolas! Se den smukke stjerne!" udbrød hun og pegede op mod himlen.

"Ja, den er noget særligt," svarede Nikolas og klappede på bænken ved siden af sig. "Kom og sæt dig, Ella. Lad mig fortælle dig en historie om stjernen."

Ella satte sig spændt ved siden af ham. Nikolas begyndte at fortælle om Juleaftenstjernen, der kun lyste, når folk hjalp hinanden og delte juleglæden. "Den stjerne viser os, at vi er på rette vej," forklarede han. "Den betyder, at glæden begynder at spire igen."

Ella kiggede op på stjernen og smilede. "Så hvis vi bliver ved med at dele og gøre gode ting, vil stjernen lyse endnu klarere?"

"Præcis," sagde Nikolas. "Og jo flere der ser den, jo mere vil magien sprede sig."

Pludselig kom flere børn og voksne ud på torvet. En efter en stoppede de op og kiggede op mod himlen. Nikolas bemærkede, hvordan deres ansigter blev oplyst af stjernens klare skær, og han kunne mærke en særlig varme i sit hjerte.

"Julens magi findes i de små ting, vi gør for hinanden," sagde Nikolas lavmælt, næsten som en bøn. "Og nu ved hele landsbyen det også."

Mens stjernen lyste stærkere, og sneen dalede omkring dem, mærkede Nikolas, at snebolden i hans lomme var begyndt at gløde klart som en lille stjerne. Julestemningen var på vej tilbage, og det hele begyndte med en lysende himmel og hjerter, der blev tændt af håb.

Julemandens værksted

Nikolas vågnede tidligt næste morgen med en fornemmelse af forventning i luften. Snebolden i hans lomme glødede stærkere end nogensinde, og han vidste, at han var nødt til at tage det næste store skridt i sin mission. Hans tanker gik til Julemandens værksted – det magiske sted, hvor gaver blev skabt med kærlighed, og julemagien summede som ingen andre steder. Hvis han skulle finde ud af, hvordan han kunne styrke juleglæden yderligere, måtte han tage dertil.

Med Hjerteflammen i hånden og snebolden som sin guide begyndte han sin rejse mod Nordpolen. Vinden blev skarpere, og sneen faldt tættere, jo længere han kom, men Nikolas holdt modet oppe. Til sidst nåede han frem til den store port, der førte ind til Julemandens værksted. Porten var prydet med iskrystaller og glitrende stjerner, og den åbnede sig med et magisk klirr, da Nikolas nærmede sig.

Inde i værkstedet summede det af liv. Nisser løb rundt med armene fulde af gavepapir, bånd og ønskelister. Andre testede legetøj, der spredte latter, når de fungerede perfekt. Overalt var der lys og farver, og lyden af julesange fyldte luften.

"Velkommen, Nikolas!" lød en dyb, varm stemme. Julemanden trådte frem med sit brede smil og røde frakke. "Jeg vidste, du ville komme."

Nikolas bukkede let og smilede. "Jeg er kommet for at få råd, kære Julemand. Jeg har fået landsbyen til at smile igen, men jeg føler, at der stadig mangler noget."

Julemanden nikkede og klappede ham på skulderen. "Det er rigtigt, Nikolas. Julen handler ikke kun om at skabe glæde – det handler også om at give. Det, der gør julen magisk, er, når vi giver noget af os selv til andre. Ikke kun gaver, men tid, kærlighed og venlighed."

Han førte Nikolas hen til en stor kiste midt i værkstedet. "Se her," sagde Julemanden og åbnede låget. Inde i kisten lå små, glødende hjerter, der strålede med en varm, gylden farve.

"Hvad er det?" spurgte Nikolas forbløffet.

"Dette er Hjertelys," forklarede Julemanden. "De bliver skabt, når nogen gør noget uselvisk for en anden. Jo flere Hjertelys vi spreder, jo stærkere bliver juleglæden."

Nikolas rakte hånden frem og tog et af de små lys. "Hvordan kan jeg bruge det?"

"Tag det med tilbage til landsbyen," sagde Julemanden. "Vis dem, hvordan de kan tænde deres egne Hjertelys. Når de begynder at give til hinanden, vil magien brede sig som en kæde."

Med Hjertelyset i hånden og Julemandens ord i tankerne forlod Nikolas værkstedet med fornyet håb. Han vidste nu, hvad næste skridt var: at lære landsbyen, at julens sande gave ikke var noget, man kunne pakke ind – men noget, man kunne give fra hjertet.

Et brev fra et barn

Nikolas vendte tilbage til landsbyen med Hjertelyset sikkert placeret i sin taske. Han kunne næsten mærke, hvordan det strålede af varme, selvom det endnu ikke var blevet tændt.

Landsbyen var langsomt begyndt at vågne til live – juletræet på torvet strålede med sine hjemmelavede pynteting, og duften af honningkager hang stadig i luften fra Bagermester Hansens bageri.

Da Nikolas nåede til torvet, fandt han en lille flok børn, der sad på trapperne foran skolen. De sad og skrev på noget, der lignede breve, og han kunne høre deres små stemmer mumle om deres ønsker til julemanden. Men én dreng sad alene for sig selv og skrev stille, mens blyanten løb forsigtigt hen over papiret. Nikolas blev nysgerrig og gik hen til drengen.

"Goddag, min ven," sagde Nikolas blidt. "Hvad skriver du der?"

Drengen kiggede op og smilede genert. "Jeg skriver til julemanden," svarede han. "Men jeg beder ikke om en gave."

Nikolas satte sig ned ved siden af ham. "Åh? Hvad skriver du så om?"

Drengen foldede papiret ud og viste det til Nikolas. Brevet var skrevet med omhyggelige bogstaver:

"Kære Julemand, jeg ønsker mig ikke noget i år. Jeg vil bare sige tak, fordi du altid bringer glæde til mig og min familie. Jeg håber, du får en god jul, og at alle nisserne også har det godt. Kærlig hilsen, Mathias."

Nikolas mærkede en varme sprede sig i sit hjerte, og snebolden i hans lomme glødede pludselig kraftigt. Han smilede til Mathias og sagde: "Det er et meget smukt brev. Du ved, at sådan et brev ikke bare gør julemanden glad – det gør også verden lidt lysere."

Mathias nikkede. "Min mor siger, at det vigtigste ved julen er at sige tak for de gode ting, vi allerede har."

Nikolas rejste sig og rakte hånden frem. "Kom med mig, Mathias. Jeg tror, vi kan gøre dit brev endnu mere magisk."

De gik sammen hen til torvet, hvor Nikolas tog Hjertelyset frem. "Dit brev er skrevet med kærlighed og taknemmelighed," forklarede Nikolas. "Det er præcis det, der kan tænde Hjertelyset."

Mathias lagde sit brev ved lyset, og straks begyndte det at stråle med en gylden varme. Folk, der passerede forbi, stoppede og stirrede forundret. "Hvad er det?" spurgte en kvinde. Nikolas smilede. "Det er et Hjertelys. Det tændes, når vi deler noget fra hjertet, som Mathias netop har gjort."

Snart begyndte flere børn og voksne at samle sig, nysgerrige på, hvordan de kunne tænde deres egne lys. Mathias stod stolt ved siden af Nikolas og så, hvordan hans lille gestus begyndte at sprede julestemning i hele landsbyen.

Nikolas vidste, at dette blot var begyndelsen. Landsbyens hjerter var ved at åbne sig, og Hjertelyset ville fortsætte med at sprede sin magi, én handling ad gangen.

Venskabets gave

Dagen efter Mathias tændte Hjertelyset, begyndte en ny energi at strømme gennem landsbyen. Folk virkede gladere, og flere samledes omkring torvet, hvor træet og Hjertelyset strålede. Nikolas kunne mærke, at snebolden i hans lomme glødede varmere end nogensinde før – noget var for alvor i gang med at forandre sig.

Mens Nikolas gik rundt på torvet og lyttede til snakken, lagde han mærke til to børn, der stod et stykke væk og skændtes. Den ene dreng holdt en rød slæde i hænderne, mens den anden havde armene over kors og så fornærmet ud.

Nikolas gik hen til dem. "Hvad foregår her, mine venner?" spurgte han med en venlig, men bestemt stemme.

Drengen med slæden pegede på sin ven. "Lukas vil ikke dele slæden med mig! Det var min idé, at vi skulle lege her, men nu vil han bare bruge den selv."

Lukas slog ud med armene. "Det er ikke sandt! Jeg ville bare prøve at trække den en gang, men så blev han sur."

Nikolas satte sig på hug foran dem og smilede. "Ved I, hvad julens magi virkelig handler om?" spurgte han.

Drengene rystede begge på hovedet, men deres nysgerrighed var vakt.

"Det handler om at dele," fortsatte Nikolas. "Når vi deler med andre, skaber vi glæde, ikke kun for dem, men også for os selv. Når I leger sammen og skiftes, bliver slæden dobbelt så sjov, fordi I oplever glæden sammen."

De to drenge kiggede på hinanden, og Nikolas kunne se, at hans ord begyndte at give mening. Lukas rakte slæden frem. "Du kan få den første tur," sagde han med et lille smil.

Den anden dreng tøvede, men tog imod den og nikkede. "Og bagefter er det din tur."

Nikolas klappede dem på skuldrene. "Sådan, mine venner. I har lige givet hinanden en gave, som er langt mere værd end noget, der kan pakkes ind."

Da drengene begyndte at lege sammen igen, mærkede Nikolas, at snebolden glødede endnu stærkere. Han kiggede mod Hjertelyset på torvet og så, at det lyste kraftigere, som om det reagerede på drengenes handling.

Folk omkring torvet bemærkede det også. En kvinde lænede sig frem mod sin nabo og hviskede: "Det er, som om lysene bliver stærkere, når vi er gode ved hinanden."

Nikolas smilede og gik videre, tilfreds med at se, hvordan landsbyen langsomt genopdagede juleglæden. Det var ikke de store ting, der gjorde forskellen, men de små handlinger – som venskab og viljen til at dele – der kunne forvandle selv den koldeste vinterdag til noget magisk.

Den travle familie

Nikolas fortsatte sin færd gennem landsbyen og mærkede, hvordan juleglæden langsomt voksede. Snebolden i hans lomme var blevet varm og strålede let, men han vidste, at der stadig var mere arbejde at gøre. Da han passerede et lille hus i udkanten af landsbyen, hørte han hektiske stemmer indefra. Nikolas stoppede op og lyttede.

"Vi har ikke tid til det her, Sofie!" sagde en stresset stemme. "Jeg skal have færdiggjort min liste over juleindkøb, og far skal ordne juletræet."

"Men vi lovede at bage småkager sammen!" svarede en ung piges stemme, som lød både skuffet og frustreret.

Nikolas bankede forsigtigt på døren, og den blev hurtigt åbnet af en mand med et fortravlet blik. "Ja? Hvad kan jeg hjælpe med?" spurgte han.

Nikolas smilede varmt. "Goddag, min ven. Jeg er Nikolas, og jeg er her for at hjælpe med at bringe juleglæden tilbage. Må jeg komme ind?"

Manden tøvede et øjeblik, men trådte så til side. Indenfor var huset fyldt med aktivitet – moren sorterede gaver i hjørnet, faren kæmpede med en kasse fuld af julepynt, og lille Sofie sad ved køkkenbordet med en tom skål og en opskrift på småkager foran sig. Hun så trist ud. "Det lader til, at I har travlt," sagde Nikolas blidt og kiggede rundt. "Men måske er det værd at stoppe op og spørge: Hvad er det vigtigste ved julen?"

Familien kiggede forvirret på ham. "At få alt ordnet," sagde faren. "At købe de rigtige gaver," tilføjede moren.

Nikolas rystede på hovedet og smilede. "Det vigtigste ved julen er at være sammen. Alt det andet – gaver, pynt, indkøb – betyder ingenting, hvis I glemmer at nyde tiden med hinanden." Sofie kiggede op fra sin skål. "Jeg vil bare bage småkager med mor og far," sagde hun stille.

Nikolas tog en skål op fra bordet og rakte den til faren. "Hvorfor ikke starte her? Hvis I alle hjælper til, kan I lave de bedste småkager i hele landsbyen. Og I får noget, som er langt mere værd end perfekte gaver – I får tid sammen."

Faren tøvede et øjeblik, men tog så skålen. "Kom, Sofie. Lad os finde ingredienserne."

Moren sluttede sig hurtigt til, og snart var hele familien samlet omkring køkkenbordet. De grinede, mens de æltede dejen, og Sofie strålede af glæde. Nikolas kunne mærke snebolden i sin lomme blive endnu varmere.

Da han forlod huset senere, kunne han høre familiens latter gennem døren. Snebolden glødede kraftigere, og Nikolas vidste, at han igen havde været med til at tænde juleglæden – denne gang i et hjem, hvor travlhed næsten havde overskygget magien.

Magien ved et knus

Nikolas gik videre gennem landsbyen, hvor stemningen var begyndt at ændre sig. Folk hilste på hinanden, og flere smil kunne ses bag de varme halstørklæder. Snebolden i hans lomme glødede varmt, og han vidste, at juleglæden langsomt var ved at sprede sig. Alligevel følte han, at der stadig var noget mere, han kunne gøre.

På vej gennem en smal gade stødte han på en lille dreng, der sad alene på en trappesten og kiggede ned i sneen. Drengen trak sine knæ op til sig og virkede trist. Nikolas stoppede og satte sig forsigtigt ved siden af ham.

"Goddag, min ven," sagde Nikolas blidt. "Hvorfor sidder du her alene på sådan en smuk vinterdag?"

Drengen kiggede op med store, triste øjne. "Jeg savner min bedstemor," sagde han stille. "Hun plejede altid at give mig et stort knus, når jeg var ked af det, og nu er hun her ikke længere."

Nikolas nikkede forstående. "Det lyder, som om hun var en meget kærlig bedstemor. Ved du hvad? Nogle gange er et knus den bedste gave, vi kan give – det kræver ikke meget, men det kan varme hjertet som intet andet."

Drengen nikkede svagt, men så stadig ned i sneen. Nikolas rakte ud og gav ham et varmt kram. Drengen tøvede først, men lænede sig så ind i Nikolas' bløde favn.

Snebolden i Nikolas' lomme begyndte straks at gløde kraftigere, og en svag varme spredte sig omkring dem.

"Tak," sagde drengen med et lille smil. "Det hjalp."

Nikolas rejste sig og kiggede ned på ham. "Ved du, hvad der gør et knus endnu bedre? Når du giver det videre. Hvorfor prøver du ikke at give nogen et knus i dag?"

Drengen rejste sig og tørrede sine øjne. "Jeg vil prøve," sagde han og løb hurtigt hen til en kvinde, der gik forbi – hans mor, som åbnede sine arme og tog imod ham med et smil.

Nikolas blev stående og så, hvordan de holdt om hinanden. Han bemærkede, hvordan flere folk på gaden begyndte at stoppe op og tale sammen, og han kunne mærke, hvordan stemningen blev varmere.

Han gik videre med et smil, mens snebolden i hans lomme nu glødede næsten som en lille flamme. Nikolas vidste, at selv de mindste handlinger, som et knus, kunne tænde juleglæden i mange hjerter. Den magi, han søgte, spredte sig – én berøring ad gangen.

Julekortets magi

Nikolas fortsatte gennem landsbyen, hvor han kunne mærke, at julestemningen for alvor begyndte at tage form. Snebolden i hans lomme glødede jævnt, og han kunne høre latter og liv i husene omkring ham. Alligevel vidste han, at der stadig var plads til mere varme og glæde.

Mens han gik, fik han øje på en lille pige, der sad i vindueskarmen i sit hjem. Hun stirrede koncentreret på noget i sine hænder.

Nikolas bankede blidt på vinduet, og pigen kiggede op. Et smil bredte sig over hendes ansigt, og hun vinkede ham indenfor.

Han trådte ind i det varme køkken, hvor pigen sad med farveblyanter og stakke af papir foran sig.

"Hvad laver du der, lille ven?" spurgte Nikolas, mens han satte sig ved bordet.

"Jeg laver julekort," sagde hun stolt og holdt et frem. Det var dekoreret med en stor, rød stjerne og snefnug tegnet i hjørnerne. "Jeg sender dem til min bedstefar og mine venner, så de ved, at jeg tænker på dem."

Nikolas smilede varmt. "Det er en smuk tanke. Ved du, at et julekort kan være en magisk gave? Det kan sprede glæde til folk, selv når de er langt væk."

Pigen nikkede ivrigt. "Min bedstefar bliver altid glad, når jeg sender ham et kort. Men jeg tror, at nogle i landsbyen måske også kunne bruge et julekort. De ser så travle ud hele tiden."

Nikolas klappede hende på skulderen. "Det er en fantastisk idé. Hvorfor ikke lave kort til dem og sprede lidt ekstra juleglæde?"

Pigen begyndte straks at tegne flere kort. Nikolas hjalp hende med at skrive små beskeder som: "Glædelig jul! Husk, at du er elsket." og "Tak for alt, hvad du gør. Du gør verden til et bedre sted."

Da de havde lavet en stak kort, gik de ud i landsbyen og lagde dem i folks postkasser eller stak dem ind gennem dørspærkerne. Pigen lo og dansede gennem sneen, mens hun delte kortene ud. Flere landsbyboere, der fandt kortene, stoppede op med et forundret smil, og nogle læste beskederne højt for deres familier.

Nikolas kunne mærke, hvordan snebolden i hans lomme blev varmere, næsten som om den strålede i takt med de smil, han så omkring sig.

"Du har gjort noget vidunderligt i dag," sagde Nikolas til pigen, da de havde delt det sidste kort ud. "Dine ord har ikke bare bragt smil – de har mindet folk om, at de betyder noget."

Pigen rødmede stolt. "Tror du, det hjælper juleglæden med at sprede sig?"

Nikolas nikkede. "Det gør mere, end du tror. Ord, der kommer fra hjertet, er den største gave af alle."

De skiltes, og Nikolas gik videre med en følelse af, at landsbyen nu var endnu tættere på at genopdage julens sande magi.

En snedækket overraskelse

Natten havde lagt sig over landsbyen, og stjernerne glimtede klart på himlen. Nikolas traskede tilbage mod torvet, hvor juletræet stod som et lysende symbol på den genfundne julestemning. Snebolden i hans lomme var blevet lun, næsten som om den bar på en hemmelighed, der snart skulle afsløres.

Da han nåede torvet, bemærkede han, at sneen lå uberørt og glitrende som et tæppe af stjerner. Pludselig hørte han et svagt klirrende lyd, som han genkendte – det var snefeerne, der var kommet for at hjælpe.

Ud fra skovens skygger svævede de små feer, deres frostkrystalvinger glimtede i måneskinnet. Fea Frost, feernes leder, trådte frem og smilede til Nikolas. "Vi hørte, at du har gjort store fremskridt med at bringe juleglæden tilbage, Nikolas. Men vi tror, landsbyen har brug for én sidste lille magisk påmindelse."

Nikolas nikkede ivrigt. "Hvad har I i tankerne?"

Fea Frost viftede med sin lille stav, og sneen begyndte at hvirvle rundt i små spiraler. Feerne svævede rundt på torvet og dryssede en gnistende frost hen over husene og træet. På få øjeblikke var hele landsbyen forvandlet til et vintereventyr. Sneen funkede som små diamanter, og træet syntes at gløde endnu stærkere i det magiske lys.

Mens Nikolas beundrede deres arbejde, hørte han lyden af døre, der blev åbnet, og nysgerrige stemmer, der lød fra landsbyens indbyggere. Folk begyndte at komme ud fra deres huse, nogle stadig med tæpper om skuldrene, mens andre bar lanterner.

"Sel!" udbrød en lille dreng og pegede op mod himlen. "Der kommer mere sne!" Og ganske rigtigt begyndte bløde, store snefnug at dale ned fra himlen. Men denne sne var anderledes – den glimtede med et gyldent skær, og hvert fnug syntes at sprede en varme, der nåede direkte til folks hjerter.

Nikolas trådte frem og talte til de forsamlede. "Dette er en gave fra snefeerne, en påmindelse om julens magi. Sneen er ikke bare smuk – den minder os om, hvor vigtigt det er at finde glæde i de små ting og dele den med hinanden."

Folk nikkede og smilede, mens sneen dalede omkring dem. Nogle begyndte at lave sneengle, mens andre byggede snemænd. Latteren fyldte luften, og børn og voksne legede side om side.

Snebolden i Nikolas' lomme glødede nu så klart, at han næsten ikke kunne holde den. Han tog den frem og løftede den højt op i luften. Dens lys spredte sig over torvet som en gylden glorie.

Nikolas så sig omkring og vidste, at denne nat ville blive husket som et vendepunkt. Landsbyen havde genopdaget julens magi gennem leg, fællesskab og snefnug, der bragte varme midt i vinterkulden. Det var ikke længere bare et eventyr – det var virkelighed.

Lysene tændes

Næste morgen vågnede landsbyen til en fortryllende syn. Sneen, som snefeerne havde drysset over byen, glimtede som diamanter under den klare vinterhimmel. På torvet stod det store juletræ, endnu smukkere end før, og de magiske snefnug, der dalede ned natten forinden, havde efterladt en følelse af varme og glæde blandt folk.

Nikolas vågnede tidligt og mærkede straks, hvordan snebolden i hans lomme glødede kraftigere end nogensinde. Noget stort var på vej. Han gik ud på torvet, hvor flere af landsbyens indbyggere allerede var begyndt at samles. De hviskede begejstret og pegede op mod træets top, hvor stjernen funkede stærkere end nogensinde.

"Godmorgen, mine venner," sagde Nikolas med et smil. "Er I klar til at gøre noget særligt i dag?" Folk nikkede ivrigt. En ældre mand trådte frem og sagde: "Vi kan mærke, at noget har ændret sig, Nikolas. Det føles, som om julestemningen endelig er vendt tilbage."

Nikolas nikkede og løftede Hjerteflammen, som han havde fået fra Julemandens værksted. Den strålede i hans hænder, og dens varme spredte sig gennem mængden. "Hjerteflammen er stærkere, fordi I har delt glæde og gjort gode gerninger for hinanden," sagde han. "Men nu er det tid til, at vi tænder lysene i hele landsbyen og lader dem minde os om, hvad julen virkelig handler om."

Han rakte Hjerteflammen til Ella, der stod forrest i mængden. "Vil du hjælpe mig med at tænde det første lys?" spurgte han.

Ella tog forsigtigt imod flammen og gik hen til juletræet. Med et lille pust tændte hun lysene i træet, som med ét strålede i alle regnbuens farver. Folk gispede og klappede, og børnene begyndte at hoppe af glæde.

"Nu er det jeres tur," sagde Nikolas og pegede på de små lanterner, som folk havde medbragt. "Tag Hjerteflammen og tænd jeres egne lys. Lad dem lyse i jeres hjem og minde jer om den glæde og kærlighed, vi har delt her."

Én efter én tændte folk deres lanterner og bar dem hjem, mens de smilende hilste på hinanden. Snart strålede hele landsbyen af lys, som kastede glødende reflekser på den gyldne sne.

Nikolas stod tilbage på torvet og så på landsbyen, der nu glødede som en stjernehimmel. Snebolden i hans lomme brændte nu som en lille sol, og han vidste, at julens magi var fuldt genoprettet. "Lyset er tilbage," sagde han stille til sig selv. "Og denne gang vil det blive hos dem."

Gaven til julemanden

Med lysene tændt og landsbyen strålende som aldrig før, begyndte folk at samle sig på torvet for at dele historier, grine og nyde varmen fra fællesskabet. Nikolas stod midt blandt dem og så med glæde, hvordan juleglæden var vendt tilbage. Snebolden i hans lomme var så varm, at den næsten glødede som en lille sol. Alligevel vidste han, at der stadig var én sidste ting, de kunne gøre.

Han klappede i hænderne for at fange alles opmærksomhed. "Mine venner, vi har genopdaget julens magi i vores hjerter," sagde han med et smil. "Men der er én person, som har arbejdet hele året for at bringe glæde til os alle. Kan I gætte, hvem jeg tænker på?" "Julemanden!" råbte børnene i kor.

Nikolas nikkede. "Præcis. Julemanden og hans nisser har arbejdet utrætteligt for at gøre denne tid særlig for os. Jeg synes, det er på tide, at vi giver noget tilbage til ham – en gave, som han kan tage med sig og huske os på."

Folk begyndte at mumle indbyrdes og foreslå forskellige ideer, men det var Ella, der rakte hånden op og sagde: "Vi kunne lave en stor tegning! Alle kunne tegne noget, der viser, hvad julen betyder for os."

Nikolas klappede hænderne sammen. "Det er en vidunderlig idé, Ella! Lad os lave den største tegning, julemanden nogensinde har set."

Indbyggerne hentede farveblyanter, papir og pensler fra deres hjem, og snart var torvet forvandlet til et kæmpemæssigt atelier. Børnene tegnede snemænd, juletræer og stjerner, mens de voksne skrev små beskeder med tak og ønsker. Nogle malede scener fra landsbyen, med folk der delte knus eller tændte lanterner.

Da solen begyndte at gå ned, havde de samlet alle deres tegninger og beskeder på et stort lærred. Det var fyldt med farver, kærlighed og glæde – et sandt mesterværk. Midt på lærredet stod der skrevet med store bogstaver: "Tak, julemand! Vi glemmer aldrig magien, du har skabt."

Nikolas trådte frem og så på det færdige værk. "Dette er mere end en tegning. Det er et symbol på alt, hvad vi har genopdaget denne jul. Jeg er sikker på, at julemanden vil blive rørt over denne gave."

Han rullede forsigtigt lærredet sammen og lagde det i en stor gaveæske, som blev pyntet med bånd og en stjerne lavet af gyldent papir. "I morgen vil jeg sørge for, at denne gave når frem til julemanden," sagde Nikolas. "Og jeg er sikker på, at han vil mærke al den kærlighed og glæde, vi har lagt i den."

Mens folk spredtes for natten, stod Nikolas tilbage på torvet og betragtede gaveæsken. Snebolden i hans lomme glødede roligt, som om den selv var tilfreds med alt, hvad de havde opnået. Julen var genoplivet – og nu skulle dens taknemmelighed deles med dens største beskytter.

En særlig julemiddag

Da Nikolas vågnede næste morgen, var landsbyen allerede fyldt med aktivitet. Folk gik frem og tilbage med kurve fyldt med mad, julepynt og små pakker. Nikolas kunne mærke den særlige stemning i luften – en blanding af spænding og varme, som kun kunne betyde én ting: Landsbyen var ved at gøre klar til deres store julemiddag.

På torvet var der sat lange borde op, pyntet med smukke velduftende grangrene, røde bånd og lys, der blinkede som små stjerner. Nikolas gik hen til Ella, der stod og hjalp med at sætte tallerkener på bordene. Hun vinkede ivrigt til ham, da hun så ham nærme sig.

"Godmorgen, Nikolas!" sagde hun med et stort smil. "Vi har besluttet at lave en fælles julemiddag for hele landsbyen. Alle har taget noget med, og vi skal spise sammen som én stor familie!"

Nikolas mærkede en varme i hjertet. "Det er en vidunderlig idé, Ella. Julen handler om fællesskab, og der er intet bedre end at dele et måltid med dem, man holder af."

Han gik rundt og hjalp med forberedelserne. En flok børn satte sig for at folde servietter som små stjerner, mens de ældre kvinder bragte varme gryderetter og friskbagt brød.

Bagermester Hansen havde bagt sin berømte honningkage, som nu stod midt på bordet som et kunstværk.

Da solen begyndte at gå ned, og landsbyen blev badet i det gyldne lys fra lanterne, samledes alle omkring bordene. Nikolas tog plads for enden og betragtede sceneriet med et tilfreds smil. Han kunne høre latter, se børnene løbe rundt og mærke varmen fra de glade ansigter omkring ham.

Pludselig rejste Ella sig op med en klokke i hånden. Hun klang let på den for at fange alles opmærksomhed. "Jeg vil gerne sige noget," sagde hun. "Vi har haft en meget særlig jul i år, fordi vi har lært, at det ikke handler om gaver eller pynt, men om at være sammen og dele glæde. Og det kunne vi ikke have gjort uden Nikolas."

Folk klappede og nikkede, og Nikolas mærkede sine kinder rødme. Han rejste sig og holdt sine hænder op for at få ro. "Tak, Ella, og tak til jer alle. Men husk, det er ikke mig, der har skabt denne magi – det er jer. I har åbnet jeres hjerter og delt jeres glæde, og det er det, der har gjort denne jul så magisk."

Med de ord begyndte middagen, og samtaler og latter fyldte luften. Snebolden i Nikolas' lomme glødede stille, som om den også nød øjeblikket. Han vidste, at denne middag ville blive husket længe – som en fejring af ikke bare julen, men af fællesskab, kærlighed og alt det, der gjorde julen magisk.

Juleklokkerne ringer

Da natten faldt på, og landsbyens julemiddag var slut, samlede folk sig omkring juletræet på torvet. Stemningen var varm og fyldt med forventning. Sneen dalede let fra himlen, og de glødende lanterner kastede et blidt lys over de smilende ansigter. Nikolas stod midt i mængden og mærkede, hvordan snebolden i hans lomme glødede med en rolig, varm energi. Alt føltes perfekt – men han vidste, at der stadig manglede noget særligt for at fuldende julen.

Pludselig hørte han en fjern lyd, der fik ham til at spidse ører. Det var en svag klang, som om nogen ringede med en klokke langt væk. Nikolas smilede, da han genkendte lyden – det var juleklokkerne, der kun kunne høres, når julens magi var blevet genopdaget.

Folkene på torvet stoppede deres snak og lyttede. Klokkernes lyd blev højere og klarere, som om de nærmede sig. Børnene begyndte at kigge op mod himlen, og en lille pige pegede begejstret. "Hør! Det lyder, som om det kommer fra skoven!"

Nikolas nikkede og løftede Hjerterflammen, som han stadig bar med sig. "Juleklokkerne ringer, fordi vi har gjort noget helt særligt denne jul," sagde han. "De ringer for at fejre, at kærlighed, fællesskab og glæde er blevet genopdaget. Lad os følge lyden og finde ud af, hvad der venter os."

Landsbyens indbyggere tog deres lanterner og fulgte Nikolas gennem de sneklædte gader og ud mod skovens udkant. Lyden af klokkerne førte dem dybere ind blandt træerne, hvor sneen glimtede som diamanter i måneskinnet.

Til sidst nåede de en lysning, hvor en stor, gylden klokke hang midt i luften, svævende uden nogen synlig ophængning. Den strålede som solen og udsendte en klang, der fyldte alles hjerter med varme og glæde.

"Børn og voksne," sagde Nikolas, mens han vendte sig mod mængden, "denne klokke er en gave fra julemanden og snefeerne. Den ringer kun, når folk genopdager julens sande betydning. Det er jeres handlinger – jeres kærlighed og venlighed – der har fået den til at klinge i aften."

Folk stod stille og betragtede klokken med ærefrygt. Mange holdt hinanden i hænderne, og børnene dansede rundt i sneen. Lyden af juleklokken fyldte luften med en følelse af ro og taknemmelighed.

Ella trådte frem og tog Nikolas i hånden. "Er det her vores gave til julemanden?" spurgte hun. Nikolas smilede og nikkede. "På en måde, ja. Klokken vil fortælle ham, at julens magi lever videre her i landsbyen, og at vi aldrig vil glemme, hvad julen betyder."

Da de gik tilbage mod landsbyen, med klokkernes klang svævende i baggrunden, vidste Nikolas, at denne jul ville blive husket som noget helt særligt – ikke kun for landsbyen, men for alle, der hørte lyden af de magiske klokker.

Forberedelser til juleaften

Dagen før juleaften vågnede landsbyen til en særlig stemning. Klokkernes magiske klang fra aftenen før havde vækket noget dybt i alles hjerter. Folk var ikke længere optaget af travlhed eller bekymringer – nu var de fyldt med glæde og forventning til den kommende højtid. Sneen lå blød og ny på jorden, og solens første stråler fik den til at glimte som tusind små diamanter.

Nikolas vågnede i sin lille hytte ved skovens kant og trak vejret dybt ind. Han kunne mærke, at noget særligt ventede denne dag. Snebolden i hans lomme glødede roligt, som om den også fornemmede, at magien var tæt på at være fuldendt. I dag handlede det om at forberede landsbyen til den mest mindeværdige juleaften.

På torvet samlede indbyggerne sig. Ella og de andre børn var allerede i gang med at lave sidste øjeblikks pynt – papirhjerter og guirlander, som skulle hænges op på træet. De ældre mænd og kvinder arrangerede borde og stole omkring træet og tændte lanterner for at skabe et varmt, indbydende skær.

Nikolas stod midt på torvet og talte til alle. "Mine venner," begyndte han. "Denne jul er noget særligt. Ikke på grund af gaver eller lys, men på grund af jer. I har genfundet julens sande betydning – at dele, hjælpe og glæde hinanden. Nu er det tid til at forberede det sidste til juleaften, så vi kan fejre alt det, vi har skabt sammen."

Folk begyndte at arbejde med en glæde, som smittede alle omkring dem. Bagermester Hansen bragte store kurve med honningkager og småkager, mens familier tog lækre retter frem, som de havde forberedt hjemmefra. Nogle spillede musik på små instrumenter, og snart lød lyden af julesange over hele torvet.

Ella kom løbende hen til Nikolas med en lille æske i hænderne. "Se, Nikolas! Vi har lavet en særlig gave til dig." Hun åbnede æsken og viste ham en lille figur, der lignede en nisse – med en rød hue og et venligt smil, præcis som Nikolas.

"Vi ville gerne takke dig for alt, hvad du har gjort for os," sagde hun.

Nikolas mærkede en varme i brystet og tog figuren op med forsigtighed. "Tusind tak, Ella – og jer alle sammen. Men husk, det er ikke mig, der har skabt denne magi. Det er jer, der har åbnet jeres hjerter og genopdaget, hvad julen handler om."

Da mørket faldt på, var torvet fuldstændig forvandlet. Juletræet strålede, bordene bugnede af mad, og alle stod sammen i forventning om juleaften. Nikolas kiggede ud over landsbyen og vidste, at han havde opnået det, han var kommet for – juleglæden var vendt tilbage, stærkere end nogensinde før.

Julens magi fuldendes

Juleaften var endelig kommet, og landsbyen var badet i lys og varme. Sneen dalede blidt fra himlen, som om selv naturen fejrede den særlige dag.

På torvet var der samlet mennesker i alle aldre, deres ansigter lyste af glæde og forventning. Juletræet strålede som midtpunktet, omgivet af lanterner og dekorationer, som landsbyens indbyggere havde lavet sammen.

Nikolas stod ved træets fod og betragtede scenen med en følelse af dyb tilfredshed. Snebolden i hans lomme glødede med en stabil, varm kraft, som om den selv vidste, at dens mission var fuldført. Hjerteflammen, som han havde fået fra Julemandens værksted, stod nu i midten af torvet, og dens gyldne skær oplyste hele forsamlingen.

"Mine venner," sagde Nikolas og løftede hænderne for at få ro. "I aften fejrer vi ikke kun julen – vi fejrer alt, hvad vi har skabt sammen. I har delt jeres hjerter, jeres tid og jeres glæde med hinanden. Og det er det, der gør denne jul magisk."

Børnene klappede ivrigt, og de voksne nikkede med smil på læberne. Nikolas fortsatte: "Men der er én person, vi skal takke, som har gjort det muligt for os at opleve denne tid på ny – Julemanden. I år har vi lavet en særlig gave til ham. Jeg vil nu sende den afsted." Han løftede gaveæsken med landsbyens tegninger og beskeder. Med et knips med fingrene fik han den til at svæve op i luften, hvor den forsvandt i en lysende streg, som et stjernesud på himlen.

I samme øjeblik lød en dyb, rungende latter, og en lyd af bjældeklang fyldte luften. Folk kiggede op og gispede, da de så en stor, rød slæde trukket af rensdyr flyve hen over torvet. Fra slæden vinkede Julemanden, og hans stemme rungede: "Tak, mine venner! I har mindet mig om, hvorfor julen er så særlig. Glædelig jul til jer alle!" Børnene jublede og pegede op mod himlen, mens Nikolas smilede varmt. Han vidste, at julemandens tak var den største belønning for landsbyen.

Da klokken slog midnat, begyndte landsbyen at synge en julesang, som lød klart og varmt i vinterens stilhed. Nikolas mærkede en dyb ro i sit hjerte. Snebolden i hans lomme blev stille, og dens glød forsvandt langsomt – dens magi havde gjort sit arbejde. Nikolas kiggede rundt på landsbyen og hviskede til sig selv: "Julens magi lever videre, fordi vi har fundet den i hinanden."

Og med det sluttede en jul, der aldrig ville blive glemt, fyldt med kærlighed, lys og glæde, som ville stråle videre i mange år fremover.